

SVENSKA FOLKE-SÅNGER OCH MELODIER.

Nr 1.

Andantino.

Dalvisa.



1. Kri - ställen den fi - na Som so - len månd ski - na, Som stjernor - na blän - ka i skyn. Min vän, min vän och
Jag vet en flit - cka I dygden den fi - na, En flit - cka i den - na här by.



älskogsblomma, Ack! om vi kunde till - sammans kom - ma, Och jag vo - re vän - nen din, Och du al - dra - kä - ra - sten



min, Du ä - de - la ros och for - gyl - lan - de skrin.



2.

Om jag än reste till världens ända,
Så ropar mit hjerta till dig, :|
Till dig, min vän och älskogs blomma:
Ack, om vi kunde tillsammans komma!
Och jag vore vännen din,
Och du aldrakärasten min,
Du ädela ros och forgyllande skrin.

№ 2. Hafsfrun.

Andantino.

Solo.

Tutti.

Solo.

1. Herr Hil-lebrand han tal-te till sin mo-der så: — Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön—“Och

ha-de ic-ke jag en sy-ster så bold?” Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.

2. “En syster hade du so fager och så bold;
Men den har Hafsfrun tagit i sitt våld.”
3. Herr Hillebrand han går sig i stallet in;
Han skådar de fålarna rundt omkring.

4. Han skådar den bruna, han skådar den grå;
Men blacken den lägger han gullsadlen på.
5. Han klappade hästen uppå hans rygg;
“Och nu skall du vara mig trogen och trygg!”

6. Herr Hillebrand rider sig til Hafsfruns gård,
Och ute för honom sjeliva Hafsfrun står.
7. "God dag, sköna Hafsfru, god dag på eder gård!
Och fagrare Jungfru jag aldrig än såg."
8. "Och hafven I ingen sett fagrare än jag;
Jag hafver väl en tärna, som är fagrare ändå."
9. "Kunde jag den vackra tärnan få see,
Häst och gullsadel det gifver jag er."
10. "Häst och gullsadel det passar jag ej på;
Men min vackra tärna kan du få see ändå."
11. Och Hafsfrun hon sade till sin tärna så:
"Imorgon skall du för Riddaren utgå."
12. "Och skall jag i morgon för en Riddare utgå?
Jag har ej sett solen på femton år."
13. Hon klädde på henne en genombruten särk,
Som femton Prinsessor haft i händers verk.
14. Hon klädde på henne en kjortel så grann,
Som deruti tycktes hela solen upprann.
15. Hon klädde på henne tröjan så blå,
Som var med gull i hvar fäll och hvor trä.
16. Hon satta henne en gullkrona uppå.
Hon tänkte det var Konungen hon skulle för utgå.
17. Och Hafsfrun hon ledde sin tärna öfver bro,
Och femti gullringar hon efter sig drog.
18. "Och hvad heter fader, och hvad heter mor?
Och hvad heter syster, och hvad heter bror?"
19. "Min fader han var en så mäktiger Kung,
Min moder hon var en Drottning så from.
20. Min syster hon heter Seltima,
Min broder han heter Herr Hillebrand."
21. "Och var din fader en så mäktiger Kung,
Och var din moder en Drottning så from,
22. Och heter din broder Herr Hillebrand,
Så äro vi syskon i Jesu namn."
23. Herr Hillebrand han lyfte på sin hatt,
Han bjöd skön Hafsfrun så många god natt.
24. "Och om jag ej vore så tung på min fot,
Jag skulle ha igen min tärna så god.
25. Och hade jag trott din falskhet så stor,
Skull' aldrig min tärna kommit med dig om bord."

№ 3.

Moderato.

1. När jag var ett li - tet barn, be - graf - de de min mor; In - tet var jag gammal, när de jor - da - de min far.

Hvad, skul - le jag in - tet sör - ja?

2. När jag kunde valla, vea¹⁾ se'n och vända slag,²⁾
Intet var för tungt för mig och intet var i lag.
3. Allramäst så sörjer jag den vän jag gaf min tro;
Långt är himmelen från jord, långt gick han från sitt ord.
4. Fyra långa år så har jag väntat på min vän;
Kommer han tillbaka, blir det bättre igen.
5. Liten fogel qvillar³⁾ uppå rosendeqvist;
Sorgeliga sjunger den, som vännen sin har mist.
Hvad skulle jag intet sörja?

¹⁾ vea o: hugge Ved og føre det hjem. ²⁾ vända slag o: vende Skaarene (en Forretning ved Høsten). ³⁾ qvillar o: piber (br. om Fugle).

№ 4.

*Con energia.***Konung Carl XII^s Fältmarsch.**

1. Marsch, bus-sar! gå på ut - i Her - rans namn, Spännen ha-nen friskt upp, läggen

se - dan if - rigt an, Gif - ven fyr, brä - cken af, ta'n pli - ten ut - i hand, Gån på! fruk - ten ej hvar - ken mord el - ler

brand, Gån på för vårt fä - der - nes - land! Att vå - ga sitt lif för sin Ko - nung och slägt, Det

är bå - de Gu - di och men - ni - skom täckt. Der - fö - re ska vi käckt, I vår blå drägt, Gå på, stå, dun - dra och slå, Ja, dem

klå al - la så, Att de, dö - da, lig - ga ne - der som strå. 1. 2. Fast bi! 3.

2.

Fast litet förskräcker oss fjendens hop,
 Skönt han skulle komma med mordiskt skri och rop,
 Med sina stolta bussar, till oändeligt tal,
 Till häst och till fot öfver berg och dal;
 Doch göra de oss intet qual.
 Ty himlen, som vet att vår sak hon är god,
 Han gifver oss styrka af krafternas flod,
 Och styrker vårt blod
 Till oändeligt mod,
 Så att man kan spörja för sann,
 Huru städer och land
 Blifva frälste genom vår tappra hand.

3.

Allo! mina bussar! hör trumman hon går,
 Walthornen de klinga, och marschen man nu slår.
 I Svea landsens hjeltar! I ställen eder opp,
 Gån på! sluter väl uti fullan tropp,
 Gån på med friskt mod och hopp!
 Helt litet vi akta att vi äro få,
 I Gudi så äro vi många ändå.
 Ja! låt oss gå på,
 Och redeliga stå,
 Så att vi måga si,
 Huru de skola fly liksom bi.
 Ännu så står Gud Sverges Konung bi!

№ 5.

Allegro.**Bonden och kråkan.***(Fra Skaane.)**Solo.*

1. Och Bon-den han kör - de till fur - re - skog — Hop fa - la - la, tra - la - la la — ; Der såg han en krå-ka, som

satt och gol. Hå, hå, hu - ru gick det så?
Hå, hå, hu - ru gick det så?

2. Och Bonden han vände då om igen:
Aj, aj, den kråkan hon biter mej.

3. Och gumman hon satt vid sin spinnrock och spann:
När såg du väl kråkan bita en man?

4. Och bonden han spände båge för knä,
Så sköt han den kråkan i högsta trä.

5. Och kråkan så förde han hem i sitt hus;
Af talgen så stöpte de tolf pund ljus.

6. Af dunet så gjorde de bolster till säng,
Så att det räckte åt piga och dräng.

7. Och köttet så salta de in uti kar,
Förutan en surstek, som gömdes åt far.

8. Af skinnet så gjorde de tolf par skor,
Förutan de tofflor, som skänktes åt mor.

9. Af vingarna gjorde de solesfjär',
Som flickorna nyttja i vackert vä'r.

10. Af skrovfet så gjorde de ett gyllene skepp,
Det största, som uppå hafvet geck.

11. Af näbben så gjorde de en spira så lång,
Af hufvudet gjorde de en kyrko-tupp.

№ 6.

(Dands fra Småland.)

Fine. *Da capo al fine.*

N^o 7.*Allegretto.*

Inga liten qvarnpiga*).

Solo.

1. — Ko-nun-gen han vak-na-de, i hö - gan loft låg: "Hvem är det, som på min gull - har-pa

Tutti.

slår?" In in - un - der e - ke-lund så grö-nan.

In in - un - der e - ke-lund så grö-nan.

2. |: "Ingen är det, som på gullharpa slår, :|
Det är Inga lilla i qvarnen hon mal." :|
3. |: Konungen han talte till småsvenner så :|
"I bedjen Inga lilla inför mig gå." —
4. |: Huru skall jag kunna inför Konungen gå? :|
Jag är ju bara klädder i vallmaret grå.

5. |: Inga lilla in genom dörren steg, :|
Och Konungen henne med blida ögon neg.
6. |: "Inga lilla, Inga lill', qväd visan för mig; :|
En silfverstickad kjortel den vill jag gifva dig."
7. |: "En silfverstickad kjortel den passar jag ej på; :|
Men nog så kan jag qväda visan ändå."
8. |: "Inga lilla, Inga lill'; qväd visan för mig; :|
Ett skepp i Kungaflo den vill jag gifva dig."
9. |: "Ett skepp i Kungaflo den passar jag ei på; :|
Men nog så kan jag qväda visan ändå."
10. |: "Inga lilla, Inga lill', qväd visan för mig; :|
Mitt halfva Kungarike det vill jag gifva dig."
11. |: "Ditt halfva Kungarike det passar jag ej på; :|
Men nog så kan jag qväda visan ändå."
12. |: "Inga lilla, Inga lill', qväd visan för mig; :|
Mitt eget unga lif det vill jag gifva dig."
13. |: "Ditt eget unga lif det passar jag ej på; :|
Men nog kan jag qväda visan ändå."
14. |: Hon qvädde en och hon qvädde två, :|
Då började liken utur grafvarna uppstå.
15. |: Hon qvädde tre och hon qvädde fem, :|
Då dansade Konungens alla Hofmän.
16. |: Hon qvädde fem och hon qvädde sju, :|
Då dansade Konungen med sin unga Brud.
17. |: Inga lilla satte sig på rödan gullstol, :|
Och Konungen sjelf satte gullkronan på.

*) En Variant af Visen "Liten vallpiga" (I. Nr. 17).

№ 8. Gothlands visan*).

*Andante.**(I den hypodoriske Toneart.)*

1. — Her - rar och För - star, bå - de min - ste och stör - sta, Bå - de Rid - da - re och sven - ner,
Bön - der och bo - kar - la, bå - de sent och ar - la, I hol - len öf - fwer e - na!

Sven - ske män, I wackten e - der än, och wa - ren ic - ke se - na.

2.

Wärien edert land med wäriande hand,
Som Däner wilia tagha;
Gud gifwe fredh, som wi tarffwa wedh
I våra lifsdaga.
Svenske män, I läten eder än öfwer ena dragha.

3.

Allsmäktigh Gudh, han haffwer them wiss,
Som Swerige äro troo,
Både nu och förra, förutan all twist:
Gud gifwe them roo!
Svenske män, I sägen amen! som i Sweriges rike boo.

*) Denne Vise samt dens Melodie er aftrykt i "Svenska Folk-Visor" efter et Haandskrift fra det 15de Aarh. Visen omhandler hine Tidens Kampe mellem de Svenske og Danske, navnlig det Gottlandske Felttog. Her meddeles et Par af Slutningsversene.

№ 9. Lindormen.

Andantino.

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Sig-na lil-la tjen-te i Ko-nungens gård—Och de lek-te— Hon tjen-te der ut-i åt-ta år.

Och de lek-te—

Tutti.

De lek-te bå-de nät-ter och i al-la si-na da-gar.

2. Signa lilla sig utom lunden går,
Der möter henne en lindorm så stor.
3. "Hörest du, Signa lilla! hvad jag säger dig,
Vill du nu följa af landet med mig?"
4. "Jag ville väl följa af landet med dig,
Om du intet i sömnen ville svika mig."
5. Lindormen svepte om Jungfrun kappan blå,
Så lyfte han henne på gångaren grå.
6. Signa lilla red och lindormen rann,
Till dess att de kommo litet bättre fram.

7. När som de kommo till borgarelid,
Der sto! hennes fader och hvila sig dervid.
8. "Och hörest du, signa, hvad jag säga må,
Hvi vill du följa den lindorm så stor?"
9. "Och käre ni, min fader, ni lät mig ha min gång;
Ty detta var mig spädt allti min barndom."
10. När som de kommo i roseendelund,
Der mötte hon sina bröder i samma stund.
11. "Och hörest du, Signa, hvad jag säga må
Hvi vill du följa den lindorm så stor?"
12. "Och kära mina bröder, ni lät mig ha min gång;
Ty detta var mig spädt uti min barndom."
13. Signa lilla red og lindormen rann,
Och så foro de den vägen fram.
14. De redo sig genom en blomstergrön äng:
Der hittade de på en uppbäddad säng.
15. Lindormen lyfte Jungfrun af gångaren grå:
"Här skola vi hvila båda två."
16. "Intet är jag trötter och intet är jag mod,
En liten hvila hon vore dock god."
17. Jungfrun hon satte sig i sängen ned,
Hennes tårar de runno, sina händer hon vred.
18. Signa lilla lade sig ändtligen ned,
Och lindormen lade sig tätt bredvid.
19. När Signa lilla vakna och sig kringom såg,
Så var det en Konungason på hennes arm låg.
20. Alting var förändradt och alting var godt,
Och de lekte!
Begge så vaknade de i sitt slot.
Och de lekte både nätter och i alla sina dagar!

№ 10.

*Andantino.***Herr Peder och liten Kerstin.**

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Herr Pe - der och li - ten Ker - stin de su - to öf - ver bord, — Den äl - skog vil - je vi be - röm - ma — De

p *mf* *p*

Tutti.

tal - te så mån - ga skämt - samma ord. All - ra - kä - ra - sten min! jag kan E - der al - drig för - glömma.

p

2.
Herr Peder han talar till liten Kerstin så:
"Mitt bröllop det skall om söndag stå."

3.
"Skall edert bröllop om söndag stå,
Då skall jag vara när och se derupå."

4.
"Mitt bröllop skall stånda så högt upp i land,
Att aldrig någon Jungfru dit komma kan."

5.
"Skall edert bröllopp stå så långt upp i land,
Blifver jag buden, jag slipper väl fram."

6.
Herr Peder öfver breda bord språng,
De röda guld-sporrar på golfvet sång.

7.
Han slog igen dörren så läset sång.

8.
Herr Peder han gångar i apalgård,
Der lägger han sadelen på gångaren grå.
9.
Liten Kerstin ut genom dörren steg,
Liten Kerstin honom med ögonen neg.¹⁾
10.
Liten Kerstin vrider sina händer i blod:
"Ack stackar den Jungfru, som skalkar tror."
11.
Herr Peder han låter sitt bröllop tillreda,
Liten Kerstin låter sig bröllopskläder skära.
12.
Hennes kjortel var af gyllenduk fin,
Tröjan var af skarlaklan grön.
13.
Hennes forkläde var af perlor och gull,
Armarne voro med diamanter full.
14.
Herr Peder låter sitt bröllop gå fort,
Liten Kerstin låter sin gångare kringsko.
15.
Liten Kerstin hon rider på snöhvitan sand,
Hennes häst han löper på rödan gullsko.
16.
Liten Kerstin rider till bröllopgård,
En liten små dräng utför henne står.
17.
Liten Kerstin binder sin häst vid apalgård,
Hon borstar och krusar sitt fagergula hår.
18.
Liten Kerstin hon går sig i Herr Peders gård,
Hennes ögon fälla mång sorgfull tår.
19.
"Du lilla små dräng, gack i brudehuset in!
Säg, här håller en Jungfru fager och fin!"
20.
"Håller der en Jungfru fager och fin,
Du lät henne komma i brudhuset in!"
21.
Liten Kerstin in genom dörren steg,
Herr Peder henne med ögonen neg.
22.
Liten Kerstin gångar i brudhuset in,
Det rann en ros på begge hennes kind.
23.
"I varen välkommen, liten Kerstin till mig!
Här hafver jag blandat mjöd och vin."
24.
"Ej lyster mig mjöd, ej lyster mig vin.
Får jag ej sitta hos unga bruden din?"
25.
"Inte får du sitta hos unga bruden min,
Gack på golfvet, bär henne mjöd och vin!"
26.
Liten Kerstin månde på golfvet gå,
Hennes ögon fälla mång sorgelig tår.
27.
Unga bruden talte till småsvennen så:
"Hvad är för en Jungfru, på golfvet går?"
28.
"Herr Peder han hade en frilla så rik,
Hon är visst kommen till brudhuset hit."
29.
"Hon hafver mer guld på sin kjortelfäll,
Än Herr Peder hafver i allt sitt våld."
30.
Hon hafver mer guld på sina fingrar små,
Än Herr Peder på sina gullstolar två."
31.
De drucko i dagar, de drucko i två;
Inte ville bruden åt sängen gå.
32.
Den tredje dag åt qvällen led,
Då begynte bruden åt sängen se.
33.
De ledde den bruden till brudehus,
Liten Kerstin bär for henne fackla och ljus.
34.
Och bruden satte sig på en stol,
Liten Kerstin drar af henne strumpor och skor.
35.
De lade bruden i brudesäng,
Liten Kerstin täcker öfver begge dem.
36.
Liten Kerstin ut genom dörren steg:
"Jag tror det fullvisst, jag kommer här ej mer."
37.
Liten Kerstin hon gångar sig i apalgård,
Der hänger hon sig med sitt fagergula hår.
38.
Brådt kom bud för Herr Peder in:
"Liten Kerstin hänger i apalgård."
39.
Herr Peder han ut genom dörren språng,
Han slog den igen så att låset sång.
40.
Herr Peder han gångar i apalgård,
Der löser han hennes fagergula hår.
41.
Och tårarne runno från kinderna ner:
"Ack medan du här lefde, jag höll dig så kär."
42.
Han lät grafva en graf både djup och bred:
"Här skola vi begge läggas ned."
43.
Han lät grafva en graf både bred och lång:
"Och här skall vara vår spatsergång."
44.
Herr Peder satte svärdet emot en sten,
Så udden²⁾ lopp hans hjerta till men.
45.
Herr Peder satte svärdet emot en rot,
Så udden lopp hans hjerta emot.
46.
Den andra dagen när dager var ljus,
— Den älskog vilje vi berömma —
Så lågo tre lik i Herr Peders hus.
Allrakärasten min! jag kan Eder aldrig
förglömma.
47.
Det första var Herr Peder, den andra var hans mö,
— Den älskog vilje vi berömma —
Den tredje unga bruden, af sorg blef hon död.
Allrakärasten min! jag kan Eder aldrig
förglömma.

¹⁾ med ögonen neg : saac skarpt paa. ²⁾ udden : Odden.

№ 11.
Vermlands-Polska.

Allegretto.

1. Å jän - ta¹⁾ å ja²⁾, å jen - ta å ja allt up - på lan - da - vä - gen - Å ja - Å jän - ta å ja, å

jän - ta å ja allt up - på lan - da - vä - gen, Der möt - te ho mej en mor - go så klar, Å so - la den sken på

him - me - la så rar, Å vac - ker som lju - sa da - ger ho var; Mit hjer - ta! hvar tog de vä - gen?

¹⁾ jänsta o: Pigen (det Norske: *Jente*). ²⁾ ja for jag.

2.
: Å jänta å ja :| allt i Ramsäters kyrka
— Å ja —

: Å jänta å ja :| allt i Ramsäters kyrka,
Der blicka ho på mej so himmelensblåt,
Å öga de for så blixtraude brådt,
Å aldri nånsin har ja töcke salfva fått¹⁾,
Ja miste kav²⁾ min hela styrka.

3.
: Å jänta å ja :| allt i misommars vaka³⁾
— Å ja —

: Å jänta å ja :| allt i misommars vaka,
Då mötte ho mej mä fräsande fröjd,
Å aldri nånsin har ja känt mej så nöjd,
Ja kasta mina ben i himmelens höjd,
Å hoppa öfver alla taka.

4.
: Å jänta å ja :| allt uti polske dansen
— Å ja —

: Å jänta å ja :| allt uti polske dansen,
För der tog ja tag uti hennes hand,
För ögat skymdes bortbåd' himmelen åland,
Hur dansen den gick, det vet ja inte gran,
Förrän ja kom til sansen.

5.
: Å jänta å ja :| allt uti gröna lunden
— Å ja —

: Å jänta å ja :| allt uti gröna lunden,
Der tog ja en kyss så rosende röd,
Å klagade för henne hela min nöd,
Å frågte om ho ville dela mitt bröd,
Å ho svarte ja på stunden.

6.
: Å jänta å ja :| allt i Ramsäters kyrka
— Å ja —

: Å jänta å ja :| allt i Ramsäters kyrka,
Der stode vi då vid altaret just,
Å lofvade tro i nöd och i lust,
Å allt intill lifvets sistaste pust
Troget hvarannan dyrka.

№ 12.

Andantino.

Den Lillas Testamente.

5) Hos bro - dern'"/>

1. Hvar har du va't⁴⁾ så län - ge? Lil - la dot - ter kind! "Jag har va't i Bän - ne⁵⁾ Hos bro - dern

min!" Aj, aj, ondt haf - ver jag, jag.

2. Hvad fick du der att äta?
"Stekter ål och peppar,
Styfmoder min!"

3. Hvad gjorde du af benen!
"Kasta dem för hundarne,
Styfmoder min!"

4. Hvart kommo de hundarne?
"Remna i femton stycken,
Hundarne små!"

5. Hvad ger du då din fader?
"Godt korn i lador,
Faderen min!"

6. Hvad ger du då din broder?
"Vida skepp i floder,
Broderen min!"

7. Hvad ger du då din syster?
"Guldskrin och kistor,
Systemen min!"

8. Hvad ger du din styfmoder?
"Helvetes bojor,
Styfmoder min!"

9. Hvad ger du då din amma?
"Helvetet samma,
Amman min!"

¹⁾ Og aldrig nogensinde har jeg faaet en saadan Salve (— er jeg bleven saa skudt). ²⁾ kav (kaf) o: aldeles. ³⁾ vaka o: Vaagestue; saaledes kaldes i *Vernland* Almuens Sammenkomster til Dands i Sommeraetterne (s. "Svenska Folk-Visor" af Geijer og Afzelius, II. 209). ⁴⁾ va't (varit) o: væ't (været).

⁵⁾ Bänne, et Bynavn.

№ 13. Brudstassen.

(Fra Skaane.)
Allegro.

Andante.

1. Ja minns ett bröl - lop i nä - ste gaur, Kum fal - li - la! Ja tror det va i för - le - det aur, Å mä va

Sven An-ner-sen Å Gö - sta Gammensen Å Ka-sper spe-le-man Å ja å min fä-ste-man. Knib i hal - te big - giet

Ol - le Bengts-sen, Ker - sti mitt i skju - ren, An - ners Svens-sen Å Krin-gel i Krâ-gel Å Sam-mel i Brâ-gel Å

Hans i Sax-hull Å Måns i Dags-hull Å Ni-clas mä.

2. Å när de väl blefvo mätta,
Å Värden säl,
Begynte de villa trätta.
Å mä va m. m.
3. Å när de kom på den brea bro,
— Bevar oss väl! —
Så ville de alle in på kro.
Å mä va m. m.
4. Å när de kom på den gröna äng,
— Bevar oss väl! —
Då va de fulla å ville i säng.
Å mä va m. m.

№ 14.

(Dands fra Lapland.)

№ 15.

(Dands fra Vestergothland.)

№ 16. Dalvisa.

Andantino.

1. Om som - ma - ren skö - na, när mar - ken hon gläds Vid Da - la två elf - ver - na vi - da, Gud gläd - je och
Från Tu - na å strand till Gag - nä - mäns näs Så fa - gert det då er att ri - da.

styr - ke de män, som der bo, Gud gläd - je och styr - ke de män, som der bo, Vid elf - vom, på berg och på da - lom.

- | | |
|---|--|
| <p>2. Der hörs en fornöjelig näktergals sång,
Och djuren i lundarne gånga,
Vid Ahl ut med land, på sjö och på strand,
Om vårtiden leka så många. Gud glädje m. m.</p> <p>3. Vid Leksand möter man Siljanom,
Den sjö sig så vida utsprider
I fyra de delar, som löpa rundt om,
Men öster ut Rättviken vrider. Gud glädje m. m.</p> <p>4. Från Rättvik och Ore man färdas också
Till Mora-mäns nöjsomma stränder,
Dit upp ifrån Fahlun de händelsmän gå,
Så sjöleds som ock uppå landen. Gud glädje m. m.</p> <p>5. Der hafver vår Sol fornerat en ö,
Som Siljan så kärlijgt omfamnar,
Der tusentals fiskar de lenna sitt frö
I gräsrika vikar och hamnar. Gud glädje m. m.</p> | <p>6. Från Venjan och Orsa till Elfvènes dal,
Och så öfver bergen till Särna,
Der elgar och renar till tusentall
I skogarna vistas så gerna. Gud glädje m. m.</p> <p>7. Från Öster- till Vester-Dalmännernas bo
Man kommer och der får beskåda
Båd' Lima och Malung och Äppelleho,
Tillika med Jerna, Näs, Floda. Gud glädje m. m.</p> <p>8. Guds ande i Nordlanden hvilar nu sig,
Ja längst upp i verldenes ända.
Vår himmelske fader! vi rope till dig:
Du värdes din nåd till oss sända. Gud glädje m. m.</p> <p>9. Allt detta blef fattadt en Midsommarsdag
På Mora-mäns nöjsamma ängar
Vid Utmelands by, med lust och behag,
Bland blomstrande, grönskande säugar. Gud glädje m. m.</p> |
|---|--|

Anders Wallenius (Provst i Mora ; död 1653).